

Arrest

nr. 209 663 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2018 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Op 16 april 2018 wordt de in punt 1.1. vermelde beslissing (impliciet) ingetrokken en vervangen door een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Op 16 april 2018 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 april 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: S.

voornaam: P.

geboortedatum: 04.06.1988

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: India

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/04/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.F0.001444/2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht het dat hij eigenlijk op doorreis is naar Frankrijk. Nochtans beweerde hij bij zijn arrestatie op 11/04/2018 aan de politie dat hij op doorreis naar het Verenigd Koninkrijk was (zie administratief verslag) Betrokkene werkt duidelijk niet mee met de overheid en legt geen eenduidige verklaringen af. Hij weet bovendien ook niet waarom hij in Zeebrugge in een vrachtwagen wordt aangetroffen.

Hij zou geen familie hebben in België, noch een partner.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en betoogt verder als volgt:

"Deze motiveringen kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verzoekende partij had geen besef dat zij zich op het Belgisch grondgebied bevond en werd zo verklaart zij niet onmiddellijk volledig over haar rechten geïnformeerd zoals ook blijkt uit de opeenvolgende bevelen en een eerste gehoor na het eerste bevel.

Zij overweegt ernstig om een asielaanvraag in te dienen om haar verblijf te regulariseren.

Zij kan daarom niet ernstig worden verweten dat zij niet meewerkt. Ook indien zij uiteindelijk van een asielaanvraag zou afzien en vrijwillig vertrekken dan geeft zij ook in deze aan te willen meewerken.

Een termijn van drie jaar voor het inreisverbod is hiermee kennelijk buiten elke proportie.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De inklimming die op heterdaad werd betrapt is ofwel ernstig en daarmee een feit dat als gevaar voor de openbare orde vaststaat of is het niet.

Verwerende partij kan daarom niet beweren dat door deze inklimming die op heterdaad werd betrapt "dat betrokkene door zijn gedrag geachte wordt de openbare orde te kunnen schaden (eigen onderlijning)".

Het betreffende feit kan niet als illegaal beschouwd worden zonder dat er van een strafrechtelijke veroordeling sprake moet zijn zoals weerhouden in het arrest nr. 241.13 6 van de Raad van State van 27 maart 2018 zowel door haar ernst (het betreft geen bedreiging van de fundamentele waarden van de Natie) als door haar privé karakter (schending van de eigendom).

Dit kennelijk foutief motief leidt tot een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak namelijk de bestreden beslissing.

Andermaal is de beoordeling overdreven en de maat van drie jaar voor het inreisverbod disproportioneel.

Bovendien zijn overige motieven eveneens gesteund op dwaling en niet pertinent.

Verwerende partij heeft hiermee op kennelijk onredelijke wijze gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor een duur van drie jaar zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (verblijfsrecht in Italië).

Artikel 74/11, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dient zij

rekening houdende met de verstrekende gevolgen van een inreisverbod daartoe alle zorgvuldigheid aan de dag te leggen (R.v.V. 20 januari 2014, nr. 117.188; R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) hetgeen zoals aangetoond niet gebeurde.

Om dezelfde redenen is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. Naast de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, nl. dat de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegestaan, wordt er immers een feitelijke uiteenzetting gegeven en verwezen naar het niet indienen van een verblijfsaanvraag na de illegale binnenkomst of tijdens het illegaal verblijf om de aanwezigheid te melden, het niet meewerken met de overheid door het afleggen van niet-eenduidige verklaringen, een betrapping op heterdaad op inklimming en het nummer van het proces-verbaal van de politiezone van Zeebrugge. De gemachtigde stelt zodoende op een concreet gemotiveerde wijze vast dat er een risico is op onderduiken en dat de verzoeker geacht kan worden de openbare orde te schaden door zijn gedrag. De gemachtigde geeft tevens aan dat de verzoeker verklaarde geen familie, noch partner te hebben in België, zodat een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde stelt dienaangaande: "*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*", waarna hij verwijst naar voormelde betrapping op heterdaad en het nummer van het proces-verbaal en stelt dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Hij besluit dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verzoeker maakt met zijn betoog op geen enkele wijze aannemelijk waarom deze uitgebreide motivering niet afdoende zou zijn in de zin van de voormelde artikelen van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991. In tegendeel blijkt uit verzoekers betoog dat hij de motieven kent, aangezien hij ze in zijn middel aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Verzoekers kritiek, dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd en dat zij berust op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking, betreft niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht, maar wel de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel wordt dan ook verder vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker betoogt vooreerst dat hem niet ernstig kan worden verweten dat hij niet meewerkt. Hij stelt dat hij ernstig overweegt om een asielaanvraag in te dienen. De Raad merkt echter op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat tijdens het gehoor van 13 april 2018 uitdrukkelijk aan de verzoeker werd gevraagd of hij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen. Er werd hem tevens geduid dat het ten eerste aangewezen is om asiel aan te vragen indien hij dit wenst en dat dit de aangegeven procedure is. De verzoeker antwoordde dat hij geen verzoek om internationale bescherming wil indienen en gaf geen enkele reden aan waarom niet (zie gehoorverslag d.d. 13 april 2018, vraag 7). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook dat de verzoeker ten overstaan van de diensten van de verweerder uitdrukkelijk heeft aangegeven geen asielaanvraag te willen indienen. De loutere bewering in het verzoekschrift dat hij dit nu wel overweegt, kan niet tot de nietigverklaring leiden. De gemachtigde was hiervan bij het treffen van de bestreden beslissing niet op de hoogte en kon hiermee dan ook geen rekening houden. Dit klemmt des te meer nu de verzoeker uitdrukkelijk ontkende een asielaanvraag te willen indienen.

Met het vage betoog dat de verzoeker niet wist dat hij zich op het Belgische grondgebied bevond en de loutere bewering dat hij niet meteen van zijn rechten werd geïnformeerd, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde een incorrecte beoordeling heeft gemaakt waar hij vaststelt dat de verzoeker niet meewerkt met de overheid. De gemachtigde motiveert dienaangaande als volgt: *"Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht het dat hij eigenlijk op doorreis is naar Frankrijk. Nochtans beweerde hij bij zijn arrestatie op 11/04/2018 aan de politie dat hij op doorreis naar het Verenigd Koninkrijk was (zie administratief verslag) Betrokkene werkt duidelijk niet mee met de overheid en legt geen eenduidige verklaringen af. Hij weet bovendien ook niet waarom hij in Zeebrugge in een vrachtwagen wordt aangetroffen."* De verzoeker weerlegt zulks op geen enkele wijze, en het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over dat de vaststellingen omtrent de niet-eenduidige verklaringen op 11 en 13 april 2018, zoals de gemachtigde heeft besloten, ervan getuigen dat de verzoeker niet meewerkt met de overheid.

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat het opleggen van een inreisverbod van drie jaar niet in verhouding is met de vaststellingen omtrent de betrapting op heterdaad voor inklimming, gaat de verzoeker voorbij aan de vermelding van het nummer van het proces-verbaal van de politiezone Zeebrugge. De verzoeker kan dus niet betwisten, hetgeen hij overigens ook niet doet, dat hij op heterdaad werd betrapt op inklimming. Tegelijk nodigt de verzoeker de Raad uit tot een andere beoordeling, maar dit houdt een opportuiniteitsonderzoek in, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht en in het kader van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoeker toont met zijn vage betoog, dat een inklimming ofwel ernstig is ofwel niet, niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van drie jaar *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Aangezien de verzoeker niet betwist dat hij op heterdaad werd betrapt op strafbare feiten (inklimming), kan de loutere vaststelling, dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is tussengekomen, geen afbreuk doen aan de gedegen vaststelling dat de verzoeker de openbare orde heeft geschaad. Het arrest van de Raad van State waarnaar de verzoeker verwijst (RvS 27 maart 2018, nr. 241.136) handelt

overigens hoegenaamd niet over hetgeen de verzoeker voorhoudt. Het betreft een arrest waarbij de debatten worden heropend omdat aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel werd gegund door aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is geweest om tijdig een memorie van wederantwoord in te dienen.

De Raad wijst er voorts op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat wordt voorzien in een geldingstermijn van drie jaar omdat de verzoeker geacht wordt de openbare orde “te kunnen” schaden, maar wel omdat de verzoeker “niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden”. De gemachtigde geeft aan dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is “in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”. De verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen van de gemachtigde in complete wanverhouding zouden staan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Waar verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn dossier, verwijst hij naar een verblijfsrecht in Italië. De verzoeker laat echter na om deze bewering feitelijk te onderbouwen. Zij vindt ook geen steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker toont ook geenszins aan dat hij de gemachtigde op de hoogte zou hebben gebracht van enig verblijfsrecht in Italië, zodat hem niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden, of er niet over gemotiveerd te hebben. Uiteraard kan de loutere bewering dat de verzoeker een verblijfsrecht heeft in Italië, geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) specifieke omstandigheid er geen rekening zou gehouden zijn. Hij maakt ook niet duidelijk waarom de duur van het inreisverbod niet evenredig is met het doel of de reden tot oplegging ervan. Ook met zijn theoretisch betoog, met verwijzing naar een aantal arresten van de Raad, slaagt de verzoeker er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE